

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΝΕΚΡΟῦ ΑΔΕΛΦΟΥ

Εἶν' ἀνοιξη, χαρὰ Θεοῦ,
στέκω κι' αὐτιάζομαι: παντοῦ
γαλήνη, φῶς κι' ἀπαντοχή.
Τ' ἀνθία, τ' ἀγέρι, ἡ γῆς κι' ἐγὼ
μὲ μιὰ ἀνασαίνουμε ψυχή,
κάτω ἀπ' τὸν ἴδιον οὐρανό.

Μὰ ξάφνου—ἡ ὥρα δὲν ἀργεῖ—,
κι' ἡ πόρτα τρίζει, ἀνοίγει ἀργή,
καὶ σὺ ἀπ' τὴ δράνα μας περνᾷς
σχυφτός, γεμάτος συλλογή,
μὰ στὸ κατώφλι σταματᾷς:
«Νὰ ζῆ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ;» . . .

Γιατί, ἀδελφέ μου σκοτεινέ,
στέκεις ἀμφίβολος στὸ ναί;
Ἄχ, κι' ἔτσι θάτανε καλὰ
ξανά στὸ σπίτι μας νὰ μπῆς,
κι' ὅπως θὰ κάτσης στὴ γωνιά,
γιὰ τὰ ὄνειρά σου νὰ μᾶς πῆς.

Γιὰ τὰ ὄνειρά σου νὰ μᾶς πῆς,
καὶ γιὰ τὴν πίκρια τῆς ζωῆς,
ποῦ σ' ἔσυρε πρὸς τὸ χαμό . . .
Νᾶχης τὰ βλέφαρα κλειστὰ
καὶ νὰν τὰ λὲς τραγουδιστὰ
μὲ τῆς κιθάρας τὸ λυγμό.

Γιὰ κάποια ἀγάπη μακρινή,
 πού πιά δὲν κλαίει καὶ δὲν πονεῖ,
 καὶ γιὰ τὴ δόξα, πού ψηλά
 θὰ σ' ἔφερνε μὲ τὸ ρυθμὸ
 τῆς Τέχνης, πού ἔνοιωθες σεισμό
 γι' αὐτὴν στὰ σπλάχνα σου βαθιά.

Κάθουμαι τώρα καὶ μετροῦ,
 καθὼς νὰ μπῆς ἀκαρτεροῦ,
 μήπως σὲ πίκρανα ποτές
 μὲ πράξη, λόγο, ἢ καὶ ματιά,
 μὰ οἱ θύμησες πέφτουν σβυστὲς
 καθὼς ἢ στάχτη στὴ φωτιά.

Κι' ὅπως στὴ δράνα προχωρεῖς,
 ἀπ' τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖς,
 πέφτουν γλωμὲς πορτοκαλλιές,
 πέφτουν τὰ φύλλα ἀπ' τὴν καρδιά,
 πέφτει, καρδιά μου, ὅσο κι' ἂν κλαῖς,
 πέφτει σὰ σύγγεφο ἢ βραδιά.

Σὰ σύγγεφο καὶ σὰν καπνός,
 ζώνει τὸ σπίτι ἕνας ἀχνός
 ἀπ' τὰ θεμέλια ὡς στὴ σκεπή,
 κι'—ὦϊμέ— καράβι στοῦ ἀχανοῦς
 τὴν ἀκατάλυτη σιωπή,
 βυθαίει τρεκλίζοντας κι' ὁ νοῦς.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

